

Påskdagen 2019

Domkyrkan 21.4.2019

Påsk är inte bara en händelse, en högtid, det är själva vårt liv, vår existens som döpta. Påsken präglar hela vårt liv, det nya liv som vi har fått del av genom Jesu uppståndelse. Vi har en påsktro, en påsketik, en påskmystik. Påsk är den miljö och atmosfär där vi alltid lever. Mer och mer får vi tillgodogöra oss denna påskens verklighet, så att vi verkligen är påskens människor, påskens heliga folk som lever av detta nya liv. ”Sänd oss din helige Ande och låt oss stå upp till det nya livet” (kollektbönen i påskdagens mässa). Jesu uppståndelse leder fram till vår delaktighet i detta nya liv, där dödens och syndens makter blivit besegrade. ”Ni har ju dött och ni lever ett osynligt liv tillsammans med Kristus hos Gud” (Kol 3:3). Redan här och nu, mitt i det vanliga liv där vi lever, får vi en försmak av den eviga härlighetens atmosfär. Redan nu har himlen kommit ner till oss. I tro, hopp och kärlek får vi leva i ständig förening med den förhärligade Kristus.

Det är just denna ständiga Kristus- närvaro i vårt liv som är tecknet på att påsken fortsätter. Den Uppståndne förblir närvarande i sin kyrka och verkar bland oss. Fördold men verklig. Närvarande men osynlig. Verksam men ödmjuk. Vi behöver den helige Andes hjälp och nåd för att ta till oss denna påskens stora gåva. Vi är inbjudna att ständigt leva i Guds närvaro. Genom skapelsen är Gud redan närvarande i den skapelse som ständigt framgår ur hans hand och är helt beroende av honom för att kunna existera. Denna närvaro blir ännu mer konkret och verksam när Guds enfödde Son som blivit människa för vår skull, lidit och dött för vår skull, sedan också uppstår för vår skull. Gud har stigit ner och blivit en av oss för att sedan höja oss upp till hans eviga härlighet genom sin uppståndelse från de döda. Redan nu får vi ta ut denna härlighet i förskott, inte minst i eukaristin där den himmelska liturgin och bröllopsmåltiden blir närvarande på ett sakramentalt sätt.

Samtidigt som vi här på jorden gör allt för att leva i gemenskap med den Uppståndne och försöker förnya och förbättra denna vår värld, har vi vårt hjärta ”däruppe där Kristus sitter på Guds högra sida” (Kol 3:1). Inte för att fly från vårt uppdrag att förnya jordens ansikte utan för att få mer inspiration och kraft från ovan för detta verk. Av egen kraft kan vi inte göra mycket, men om vi låter oss drivas av den uppståndne och förhärligade Kristus kan vi aldrig tröttna och ge upp. Det är därför så viktigt att vi verkligen lever i hans ständiga närvaro och låter oss ledas av hans evangelium i livets alla skiften. Det är underbart att upptäcka att ju djupare vi är förenade i bön med Kristus desto mer gott förmår vi också göra för människor omkring oss. Ju mer förankrade vi blir i den förhärligade Kristus desto större kärlek får vi också för de lidande och behövande människor som Gud sänder i vår väg. Kriteriet för att vår bön och vår kärlek till Jesus är äkta ligger

alltid i hur vi behandlar vår nästa. Alla helgon och mystiker är ense om detta. Ju andligare vi blir desto mer vill vi också anstränga oss för att avhjälpa vår nästas materiella nöd och kroppsliga lidande.

Som påskens människor är vi alltid vittnen om Jesu uppståndelse. Liksom Maria från Magdala och Simon Petrus är alla döpta vittnen om att Jesus sannerligen är uppstånden och fortsätter att leva ibland oss, sitt heliga folk. På ett eller annat sätt är vi alla påskens missionärer. Vissa får uttrycka det mer i ord och förkunnelse, andra mer i handling och kärleksgärningar. Alla kristna är genom sitt dop delaktiga av uppståndelsens nya liv. Det måste synas, märkas, höras, ja, luktas på något sätt. Vi är ofta rädda att verka påstridiga och påflugna. Vi vill inte pracka på någon vår tro. Men det får inte göra oss försagda eller förskrämda. Det måste vara vår stora glädje att få tillhöra den Uppståndne och få leva i ständig förening med honom. Då ger det sig ofta av sig självt hur vi kan förmedla denna påskglädje till andra i vår omgivning.

All förnyelse i kyrkan beror på att man tar påsken och dess budskap på större allvar och försöker förverkliga allt det som ryms i påsktron. All förnyelse av vårt eget lilla liv beror på om vi verkligen vill leva i ständig förening med Kristus och efterföljelse av honom. All förnyelse av vårt mänskliga samhälle behöver också få sin inspiration från Kristus och evangeliet. Utan påsk faller allt platt till marken. Vi får fira påsk i femtio dagar enligt kyrkans liturgi just för att vi skall impregneras och genomsyras av påskens klimat. Varje söndag är uppståndelsens och Herrens dag, så att vi inte hinner glömma bort påsken. Men i sista hand beror det på oss om vi dag efter dag, stund efter stund vill leva av det nya liv som Jesus har öppnat för oss genom att uppstå från de döda. En gång för alla har Jesus besegrat den onde och syndens och dödens makter. Han har befriat oss från detta slaveri. Det gäller bara att ta emot denna nåd och låta den bära frukt i vårt liv. Det är det som allt hänger på. Därför behöver vi öva upp vår förmåga att leva i Jesu ständiga närvaro och finna vår glädje och kraft i detta liv. Det är vårt livs stora utmaning.

Hela den kristna spiritualiteten, helgonens och mystikernas liv, kyrkolärarnas och konciliernas budskap, ja, alla påvars och biktfäders undervisning vill hjälpa oss att leva av påskens nåd och gåva. "Herren är sannerligen uppstånden, halleluja". Påskjublet får aldrig tystna eller försvagas. Påskens ton måste få ljuda. Vi är inbjudna att leva av påsken i varje ögonblick av vårt liv. Även om vi har missat många av dessa ögonblick, så kommer det ständigt nya ögonblick. Det finns alltid nya påskögonblick som förändrar vårt liv på djupet och hjälper oss att förnya jordens ansikte.